

להתיחד למעלה למעלה, והכל נעשה כלל אחד. משום כך, אשר חלקו מי שפשלים פרשת כל שבת ושבת פרראי כמו כמו שפסקו אותה למעלה.

פעמים קוראים בספר תורה בשבת; במנחה, בשעה שעדרין פליי לעת ערב, ארכיכים להקליל שמאל בימין, שהרי תורה נתנה שני צדדים, שבתות (דברים לא) מימינו אש דת למו, מימין ושמאל. משום כך לספר התורה במנחה די בעשרה פסוקין, או יתר, אבל לא שלמות הפרשה, יותר, אבל לא שלמות הפרשה אינה אלא שהרי שלמות הפרשה אינה אלא בימין, ומהימין פלווי עד שעת המנחה, והרי פרשוה.

בשני בשבת וב חמיש ששבת, משום שיוודות מדרגות למטה, שהם כלל התורה. ואם אמר מר, הרי נבאים התפרשו למטה - אלא כך זה וזה. אבל אלה שלמטה, כלם כלל של התורה, וכל אחד ואחד כולל כל אחד ואחד.

וסוד הדבר - הדרגות העליונות הלו הן נקראות פרשה אחת, ואחר כך יוצאות מהן פועלן דרגות שנאחות באחד, ומשום כה תשעה אנטים; שלשה במנחה בשבת, ושלשה ביום שני, ושלשה ביום שלישי. הרי תשעה. ובספר של רב ייבא סבא, במנחה שמאלי, והנתקדה הפחתונה באותו צד השמאלי מקבלת סוד התורה. אז באותה שעה נוסעת מצד

שמאל, ומשלחה אנו קוראים. שהרי היא עומדת בסוד של תפיעות, וקוראים תפיעת, והם ששה של חל ושלשה בשעה, שהשמאל מתעורר בשבת, ולהקליל הכל כאחד. והוא מתחערת בהם בשלשה צדדים,

כלא כלא חדא. בגין פה, זכה חולקיה מאן דאשלים פרשṭא דכל שבתא ושבתא, פרקה יאית, כמה דאפסיקו לעילא.

תרי זמני, קריין בספר תורה בשבתא, במנחה, בשעתה דריא פלייא, לעידן ערבית. צרכין לא כלא שמאלא בימינא, דהא אוריתא מתרין טרין אתיהיבת, דכתיב, (דברים לא) מימינו אש דת למו, ימינא ושמאלא. בגין כה בספר תורה במנחה די בעשרה פסוקין, או יתר, אבל לא שלימו דפרשṭא, דהא שלימו דפרשṭא לא הרוי, אלא בימינא, רימינא פלייא עד שעטה דמנחה, והא אוקמוּה.

בשני בשבתא, וב חמיש ששבתא, בגין דקה נחתין ורגין למפא, דאיינז כלא דאוריתא. ואי תימא, הא נביין מתרישן למפא. אלא כי הוא ורקאי, אבל הגי דלמא, כלחו כלא דאוריתא, וכל מד ומד כליל לכל חד וחד.

ונזא דמלה, אלין דראין עלאין, איינז אקרין פרשṭא חדא, ולבתר נפקין מניעתו תשע דראין, דאתה חדון בחדר, בגין כה תשעה גובrin, פلت בשבתא במנחה, ותלת ביומא תנינא, ותלת ביומא חמישה, הא תשעה.

ובספרא דרב ייבא סבא, במנחה בשבתא, הא אתער רזא דשמאלא, נקייה תפאה, בההוא טרא דשמאלא, מקבלא רזא דאוריתא, קדרין בההייא שעטה, נטלא מטרא דשמאלא, ומידליה קריין.

דהא אידי קיימא ברזא (דף ר"ז ע"א) דתשע, (נ"א ספרא) וקריין תשע, וαιינז שית דחול, ותלת בשעתה דאתער שמאלא בשבתא, ולא תכל לא כלא בחדר. ואיה מטערטא בהו,